

..לא באתי מצריים כדי לחיות עם גבר

שאני עזבתי אותו! אומרת יעליליא,

האשה מאלכסנדריה שבאה לביקור

לאוהבים, שיעשה הכל כדי שילדיה, משני צידי הגבול, לא ייפגשו בשדה הקרב. המחשבה על כך הפכה לה לסיטוס. היא ידעה שלמרות שהחליטה לוותר על בעלה, לא ויתרה בכך על ילדיה, אלא מחוטר ברירה. כל השנים דאגה להם, נשאה אותם בליבה, במחשבותיה ובחלומותיה. אחרי כעשר שנים במחיצת בעלה השני, אחמד, התעייפה גם מנישואין אלה. הגביר, לדעתה, מתייחסים לנשים כאל רכוש בלבד. וזה המריד אותה. היא התגרשה מאחמד, ויתרה על דמי-מוננות, לקחה עימה את ילדיה ופתחה דף חדש בחייה. הפעם היתה חופשית. יעליליא התחילה לעבוד במפעל תפירה, והפכה תוך זמן קצר למנהלת-עבודה אהודה ומצליחה. היא החליטה להקדיש את חייה לעצמה ולכל ילדיה, גם לאותם שמעבר לגבול. היא חיכתה לשעת כושר, פירנסה וחינכה את ילדיה בעמל רב, ללא כל עזרה. ליליא-יעל לא חיפשה נישואין בפעם השלישית. פעמיים הספיקו לה. ילדיה הישראלים ידעו סבל רב. אביהם נשא לו אשה חדשה, שלא שמחה לגדלם בביתה. עד גיל 12 התגלגלו הילדים במוסדות וכשבגרו החלו לחפש את האמא האמיתית שלהם. הם לא נחו ולא שקטו, ולאחר חיפושים מייגעים, במשך שנים ארוכות, יצר הבן הבכור קשר עם אימו והחל להתכתב איתה, השלום בין ישראל ומצריים נראה אז כחלום באספמיה. המהפך הגדול התחולל עם בואו של נשיא מצריים אנור אל-יסאדאת לירושלים. (המשך בעמוד 54)

לייא, אז וכיום
יפהפיות העיר

לקח לרשותו את ילדיהם ועלה איתם ארצה. זה היה ב-1957.

משני צדי

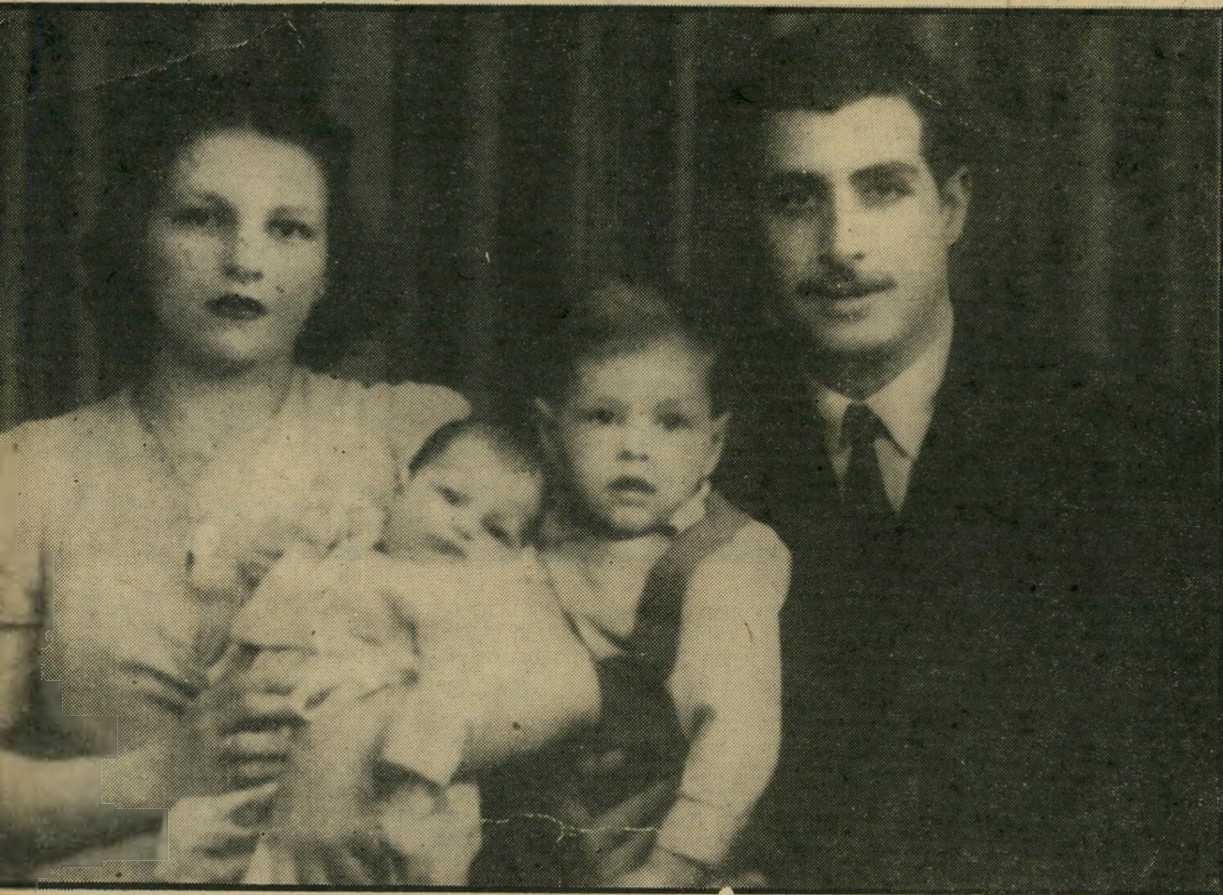
הגבול

יעליליא, שהמשיכה לחיות במצריים בתור מוסלמית, לא שכחה לרגע את יוצאי חלציה הרחוקים, היושבים בארץ-אוייב. אך עובדות-החיים שיכנעו אותה, שלא תוכל לראותם. אושרה לא היה שלם, אבל התיקווה לא עזבה אותה. להיפך, היא חיזקה את רוחה. כל השנים התפללה

לא יהודיה, לא מוסלמית!

יעל סן היתה בת שלוש כשאמה נפטרה ממחלה. היא נותרה עם אביה ושתי אחיותיה באלכסנדריה שבמצריים, איתם גדלה ואותם אהבה. השנים חלפו, יעל בגרה והפכה יפהפיית העיר. מחזורים רבים התדפקו על דלתה וביקשו את ידה, והיא בחרה מכולם באליעזר בוניאל, עלם יהודי פשוט. שמצא-הן בעיניה. הם נישאו בשנת 1947. כשהיתה יעל רק בת 15. בתוך שני תיים ילדה יעל שני ילדים, את אלי ואת רחל. חיי האושר של הזוג נמשכו ארבע שנים, עד שיעל גילתה שבעלה אינו מסתפק בה, ומרבה להביט לעבר נשים אחרות. ומידי פעם אינו מסתפק במבטים.

יעל החליטה שאין לה צורך בבעל שכזה, וביקשה גט. אליעזר בוניאל לא הסכים לשחרר בנקל את האשה היפה והטובה שלו. הוא אמר לה שהוא מסרב לתת לה גט. הבעל לא תיאר לעצמו, שמאחרי יופיה של אשתו מסתתר גם אופי חזק ואמיץ, ושהיא אינה נוטה לפשרות.

את אופיה האמיתי גילה הבעל רק מאוחר יותר. יעל, ירוקת-העין, לא היתה מוכנה לוותר על אושרה. היא החליטה להילחם בבעל הבוגדני. לחיות עם בעל כזה, חשבה, זהו העונש הגרוע ביותר שישנו. היא עזבה את בעלה כשהכירה את אחמד עבד-אללה השכן, שבו התאהבה. המוסלמי, שנראה לה, רצה לשאת אותה לאשה.

יעל בת ה-19 לא, "עשתה חשבון" לאף אחד. היא האמינה שיש רק אלוהים אחד, ושהוא אלוהים של כולם. לכן היתה מוכנה גם להתאסלם, כדי להשתחרר מכבליו של הבעל הסורר.

יעל-חסן-בוניאל נישאה לאחמד עבד-אללה והפכה לילא עבד-אללה. גם לו הביאה שני ילדים — הבן וואל והבת מיסה. כשנוכח אליעזר בוניאל שעקשנותה של אשתו חזקה ממנו, נתן לה את הגט המיוחל.

יעליליא עם בעלה היהודי ושני ילדיהם כמצריים
האידייליה לא ארכה זמן רב